

Висновки... Встановлено, що технологія диференційованого навчання, її місце на уроці математики в початковій школі забезпечує сприятливі умови для повноцінного засвоєння кожним школярем навчального матеріалу та сприяє розвитку його пізнавальних інтересів. На сучасному етапі виникає потреба у підготовці майбутнього учителя початкових класів до застосування технології диференційованого навчання, що стане одним із засобів розвитку пізнавального інтересу молодшого школяра у процесі навчання математики.

Література

1. Акулова Є. Різномірність диференціація стимулює навчально – пізнавальну діяльність учнів // Математика. – 2005. – № 12. – С.1-3.
2. Життєва компетентність особистості: Науково-методичний посібник / За ред. Л.В.Сохань, І.І.Єрмакова, Г.М.Нессен. – К.: Богдана, 2003. – 520 с.
3. Зміст і технології шкільної освіти: Матеріали звітної наукової конференції інституту педагогіки АПН України 28-30 березня 2000р. – К.: Пед. думка, 2000. – 116с.
4. Коберник Г.І. Індивідуалізація й диференціація навчання в початкових класах: теорія та методика: Монографія. – К.: Наук. світ, 2002. – 231с.
5. Коваль Л.В. Диференціювання домашніх завдань з математики // Початкова школа. – 1991. – № 7. – С.28-32.
6. Коваль Л.В. Сучасні навчальні технології в початковій школі. - Донецьк: Юго-Восток, 2006. – 226 с.
7. Логачевська С.П. Диференціація навчання на уроках математики // Початкова школа. – 2001. – № 5 – С.18-22.
8. Савченко О. Я. Дидактика початкової школи. – К.: Генеза, 1999. – 366 с.
9. Фурман А.В. Психодіагностика інтелекту в системі диференціації навчання. – К., 1993.

Анотація

В даній статті визначена сутність використання на практиці технології диференційованого навчання, її місце в навчальному процесі, а також вказані деякі особливості застосування в професійній діяльності вчителя початкових класів даної технології розвитку пізнавальних інтересів учня. Виявлено вплив диференційованого навчання на розвиток пізнавальних інтересів молодшого школяра у процесі навчання математики.

Аннотация

В данной статье определена сущность использования на практике технологии дифференцированного обучения, его место в учебном процессе, а также указаны некоторые особенности применения в профессиональной деятельности учителя начальных классов данной технологии развития познавательных интересов ученика. Выведено влияние дифференцированного обучения на развитие познавательных интересов младшего школьника в процессе изучения математики.

Подано до редакції 06.11.2008 р.

Рекомендовано до друку канд. пед. наук Кугай Н.В.

□ 2008

Гладка О.В.

ОСОБИСТІСНА СПРЯМОВАНІСТЬ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ВИЩОЇ ШКОЛИ ЯК ПЕДАГОГІЧНА УМОВА ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДО ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНОГО НАВЧАННЯ

Постановка проблеми у загальному вигляді... Перехід на шлях гуманізації усіх сфер суспільства, а насамперед освіти, вимагають нових підходів до організації навчального процесу у вищому педагогічному закладі. Серед пріоритетних напрямків "Національної доктрини розвитку освіти в Україні у ХХІ столітті" [11] визначають підготовку кваліфікованих кадрів, здатних до творчої праці, професійного розвитку. Виконання цього завдання можливе лише за умови формування готовності майбутніх учителів, зокрема іноземної мови, до особистісно-орієнтованого навчання.

Успішність формування цього складного особистісного утворення у майбутніх учителів іноземної мови визначається сукупністю умов, що активізували б участь студентів у процесі навчання, творчому вирішенні навчальних потреб, потребу працювати над собою, розкриття їх нахилів, здібностей, талантів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Педагогічні умови формування готовності як предмет дослідження цікавить багатьох педагогів та психологів. За словами Л.В.Кондрашової, головне в навчанні сучасних педагогів – це створення умов для підвищення рівня їхньої готовності до конкретної професійної діяльності, формування в них здатності до постановки соціально значимих педагогічних проблем, які впливають з реальних професійно-педагогічних ситуацій [8].

Є.І.Головаха, Н.В.Паніна вважають, що готовність до співпраці вчителя й учня на уроці визначається і залежить в основному від трьох умов: 1) знання норм і правил поведінки, характерних для ситуації діалогу, в який вступає вчитель; 2) умінь підкорити свою поведінку цим правилам (часто всупереч безпосереднім емоціям і спонуканням); 3) умінь допомогти іншому прийти до згоди, якщо його поведінка дещо не відповідає вашому

уявленню про належне. Крім того, необхідно виявляти інтерес до особистості учня, тому що важко уявити педагога, здатного навчити своїх вихованців "без власної емоційної участі у взаєминах з ним [4, с.25].

О.Л.Барак в дослідженні питання про співвідношення репродуктивних та теоретичних компонентів навчально-професійної діяльності при формуванні спеціалістів, ставить три умови, які необхідні для його оптимальності. Перша умова – організація особливої початкової фази співробітництва викладача з групою студентів, яка забезпечує у студентів самостійного змісту і цілеспрямованість шляхом співвідношення учбових цілей з метою та змістом професійної діяльності. Друга умова – введення системи творчих завдань, які виконуються студентами разом з викладачем з самого початку навчання та їх наступне ускладнення в логічному розвитку суті діяльності. Третя – перебудова системи форм співробітництва викладача із студентами і студентів між собою на всіх етапах навчання у відповідності з характером завдань, які необхідно для розв'язання, і рівнями засвоєння навчально-професійної діяльності, а також стилем соціальної взаємодії [1]. Л.В.Григоренко досліджувала умови формування готовності студентів педвузу до професійної діяльності у процесі самостійної роботи. У своїй роботі вона виділяє поряд із професіоналізацією самоосвіти і самовиховання такі умови як: визначення оптимального обсягу і змісту самостійної роботи; сполучення різноманітних видів самостійної роботи; форм контролю; організація самопідготовки [5]. Заслужує уваги висновок про те, що успішність формування готовності студента до педагогічної діяльності залежить від характеру відносин в системі "викладач–студент", ступенем інтенсивності спілкування.

Досліджуючи педагогічні умови формування готовності студентів музично-педагогічного факультету до використання комп'ютерних технологій, Л.І.Варнава до внутрішніх умов відносить позитивну мотивацію до цього виду діяльності та інтеграцію педагогічних знань, умінь та навичок, набутих за роки навчання у вищому педагогічному закладі у формування готовності до аранжування музичних творів засобами комп'ютерних технологій [2].

Загальне, що об'єднує всі вищерозглянуті точки зору на питання про умови формування готовності вчителя до педагогічної діяльності, це спроба зорієнтувати вузівську практику на використання сукупності умов. Але проблема виявлення педагогічних умов формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників нами розглядається вперше.

Формулювання цілей статті... Саме тому метою даної статті є розкриття особистісної спрямованості навчального процесу вищої школи як педагогічної умови формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Виклад основного матеріалу дослідження... На основі вивчення наукової психолого-педагогічної літератури з проблеми дослідження, розробки структури та критеріїв готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників нами було визначено комплекс педагогічних умов, при наявності яких успішно проходить формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників. Серед них основними є:

- наявність позитивної мотивації та установки на впровадження особистісно-орієнтованого навчання старшокласників у шкільну практику;
- особистісна спрямованість навчального процесу вищої школи у підготовці майбутніх учителів іноземної мови;
- оволодіння майбутніми учителями іноземної мови знаннями, вміннями та навичками особистісно-орієнтованого навчання та особистісно-орієнтованою технологією освіти;
- забезпечення процесу навчання науково-методичною та навчальною літературою з особистісно-орієнтованого навчання іноземної мови.

У своєму дослідженні ми виходили з того, що процес формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників буде протікати успішно за умови особистісної спрямованості навчального процесу вищої школи, а насамперед практичних занять з іноземної мови.

Виходячи із специфіки предмета "іноземна мова", яка полягає в тому, що спілкування є як кінцевою метою навчання, так і засобом її досягнення, особистісно-орієнтоване навчання іноземної мови спрямоване на становлення суб'єктності студентів та розширення їх комунікативної компетенції.

У навчальній програмі, яка затверджена Міністерством науки та освіти України, чітко визначені розмовні теми, необхідні для вивчення на кожному курсі у вищому педагогічному закладі. Способи, які обирає викладач для роботи із навчальним матеріалом, різноманітні.

Велике значення для формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників має створення проблемних особистісно-спрямованих навчально-педагогічних ситуацій на заняттях з іноземної мови. Відомо, що лише особистісно-значуще твердження викликає інтерес, пізнавальну потребу та бажання висловити власну думку навіть у найбільш пасивного замкненого студента, а отже позитивно впливає на мотиваційний компонент готовності. Таким чином, навчально-педагогічна ситуація, що формулюється, виходячи із урахування особистісних інтересів тих, хто навчається, має велике значення для розвитку особистості та творчих здібностей студентів-майбутніх учителів, позитивного ставлення до предмету, бажання та усвідомлення ними

необхідності висловити свою думку, що є важливою для розкриття даної теми, організації самостійної роботи студентів, бо власна думка з того чи іншого приводу потребує аргументації, а отже плідного самостійного пошуку інформації.

Створення проблемних особистісно-спрямованих навчально-педагогічних ситуацій стимулюють студентів до удосконалення власної комунікативної компетенції та спонукають до усвідомлення свого позитивного образу "Я". Навчально-педагогічні ситуації можуть виникати як спонтанно під час проведення заняття, так і заплановано викладачем. У ситуаціях, що виникають спонтанно на занятті, завдання педагога полягає у передбаченні розвитку дискусії та її розгортання, психологічного клімату у групі під час обговорення, а також урахування вищезазначених моментів для впровадження особистісно-орієнтованої технології в кожний елемент заняття.

Щодо особистісно-спрямованих навчально-педагогічних ситуацій, запланованих викладачем безпосередньо на першому (прогностичному) етапі, то вони повинні мати місце на кожному занятті. В даному випадку завдання педагога полягає у формулюванні тверджень, що мають значення для кожної особистості колективу, із яким він працює, не можуть залишити жодного його члена байдужим. Цьому передують вивчення психологічних особливостей людей даної вікової категорії та детальний аналіз психологічної картини кожної окремої групи.

У процесі особистісно-орієнтованого навчання, побудованого на принципах педагогічної взаємодії, співробітництва, співтворчості, максимальної уваги до особистості того, хто навчається, майбутні учителі іноземної мови оволодівають прийомами контакту, ознайомлюються з оптимальними комунікативними нормами і зразками поведінки із старшокласниками. Тому використання активних форм та методів навчання позитивно впливає на креативний компонент готовності до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Майбутні вчителі іноземної мови повинні уміти послуговуватись всією гамою різноманітних форм проведення заняття, що стимулюють активність та творчий пошук. Педагог виступає у ролі людини, що полегшує процес навчання і спілкування, створює атмосферу взаємної довіри у навчально-виховному процесі та надає можливість розкрити потенціал тих, хто навчається.

Використання імітаційно-ігрових і проблемно-ситуативних методів створює оптимальні умови, до яких належать емоційна насиченість навчальної діяльності, зв'язок наочно-чуттєвого і абстрактно-логічного в процесі засвоєння матеріалу [7, с.7-8].

Метод пізнавальної гри сприяє створенню емоційно-піднесеної атмосфери на занятті за допомогою емоційної форми його відтворення. Пізнавальні ігри (ділові, рольові, ситуативні) моделюють життєві ситуації, стосунки людей, взаємодію речей, явищ. Розвиваючий ефект досягається за рахунок імпровізації, природного вияву вільних творчих сил учнів. Гра на занятті з іноземної мови допомагає тим, хто навчається, подолати невпевненість, сприяє самоствердженню, виявленню та вірою у власні сили та можливості.

Ситуації, обговорювані в ході гри, відбираються на основі їхньої типовості для життя сучасної школи. Досвід показав доцільність розробки ігрових циклів, в основу яких може бути покладено програму формування здібностей, необхідних для впровадження особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Поділяючи думки А.М.Алексюка, О.О.Бодальова, О.О.Вербицького, Ю.М.Ємельянова, Л.В.Кондрашової, ми схильні думати, що активні методи підготовки допомагають забезпечити "природний перехід студентів з одного типу діяльності (пізнавального) в інший (професійний), з відповідною зміною предмета, мотивів, цілей, засобів і результатів [3, с.134].

Розмаїтість активних способів та прийомів особистісно-орієнтованого навчання є важливою умовою, що забезпечує динаміку рівня готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників. Використання різноманітних методів (гри, діалогу, дискусії, рольової ситуації) забезпечує перевагу смислової пам'яті над механічною, стійкість уваги й активної розумової діяльності, оригінальність уяви (М.Г.Каспарова, Н.Г.Барішнікова); забезпечує студентам можливість оцінити власні погляди, переконання і позицію на проблему що розглядається, установки і стереотип поведінки, за їх допомогою озброює майбутніх учителів комунікативною стратегією і культурою діалогічного спілкування (Г.А.Грищенкова).

У контексті особистісної спрямованості навчального процесу у вищій школі важливим для формування когнітивного компонента готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників є діалогізація процесу навчання.

"Діалогізація навчання дозволяє перебороти розрізненість знань, що усе ще має місце у практиці вищої школи і негативно впливає на становлення цілісного сприйняття майбутніми вчителями іноземної мови картини світу. У процесі діалогу студенти мають можливість обмінюватися власними думками, різними поглядами на обговорювану навчальну проблему, шукати власні шляхи її вирішення альтернативними способами. У ході діалогізації навчання має місце діяльність, заснована на інтеграції навчального матеріалу, орієнтована на модель фахівця, що поєднує в собі об'єктивний та суб'єктивний зміст її значення" [10]. Забезпечення єдності об'єктивного та суб'єктивного змістів діяльності є важливою умовою правильного розуміння значущості вивчуваного для професійної праці, розвитку творчого мислення як важливих показників готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Інтегрування та структурування навчального матеріалу великими блоками створює умови для глибокого та емоційного сприйняття і засвоєння студентами нових знань, що характеризує цілісність об'єктивного сприйняття світу. Робота над ситуаціями в навчальних діалогах формує культуру мовлення майбутнього вчителя іноземної мови. Мовні формули, до яких студенти вдаються в суперечці, роблять мовлення правильним, емоційно-забарвленим, які відповідають вимогам педагогічної етики.

Діалогічний підхід в організації роботи щодо формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників передбачає залучення в навчальні заняття гіпотез, запитань-моделей; створення образу-питання, образу-варіанту, що розхиляють стереотипи уявлень, штампи, навчальні догми, розвиває критичне мислення студентів, що є невід'ємною умовою підготовки майбутніх учителів до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Ситуаціями, що сприяють активізації розумової діяльності, є дискусії з питань, що не мають однозначного вирішення, що виявляють різні погляди, що викликають різні судження, з приводу чого варто висловити свій погляд, зуміти аргументувати його. Неузгодження, що виникають при цьому, вимагаючи залучення додаткової інформації, призводять до підвищення активності студента до самостійної роботи над матеріалом, пошуку власних рішень, активізації процесів обговорення, що, у свою чергу, забезпечує поглиблення рівня розуміння і сприяє, як правило, правильному вирішенню. Ситуації, в яких може бути прийнято не одне, а кілька рішень, вимагають активних розумових процесів, міркувань з приводу того, що ж є критерієм вибору цих рішень.

Ситуативність діалогу вимагає, щоб все, про що йдеться в діалозі, стосувалось співрозмовників – студентів та викладача, їх взаємовідносин. Діалог, спільний пошук рішень та їх осмислення набагато важливіші для розвитку особистості, ніж готова відповідь. Діалоги, ініційовані самими студентами, розкривають їх внутрішній світ, коло їх інтересів, дають змогу викладачеві краще зрозуміти своїх вихованців і в подальшому спілкуванні враховувати особливості інтересів кожного з них. Перевага діалогу над монологом на заняттях з іноземної мови – запорука активного оволодіння мовою, оскільки людину можливо навчити говорити іноземною мовою та зрозуміти її лише за умов постійного максимально наближеного до реального спілкування цією мовою [6].

Особистісно-орієнтоване спілкування викладача із студентами передбачає виконання нормативно заданих функцій з виявом особистого ставлення, почуттів. Викладач, який організує стосунки з студентами таким чином, спрямований не стільки на виконання нових завдань, скільки на розвиток студентів за допомогою цих дій, форм роботи. Роль викладача – в діалозі допомогти студенту сформулювати свою точку зору, своє бачення проблеми, свій шлях вирішення завдання.

Завдання викладача вищої школи полягає в тому, щоб навмисно створювати ситуації-діалоги, забезпечувати умови для активної участі кожного студента в обміні думками, суперечці, відстоюванні свого способу вирішення навчальної проблеми. При цьому особливо важливо, щоб зміст навчального діалогу ставив майбутнього вчителя в ситуацію вибору, акцентував його увагу на питаннях, у пошуку відповідей на які, студент вивчає себе та інших, виявляє симпатії та антипатії, самостійно оцінює, робить висновки, відстоює власну позицію [9].

Саме при такій організації навчання формується у майбутнього педагога діалогічне пізнання педагогічної дійсності з визнанням її багатогранності, прагнення в різноманітті думок і поглядів знайти ті, котрі допомагають зрозуміти самого себе, усвідомити необхідність погоджувати свої цінності й інтереси з потребами й установками інших учасників навчального процесу.

Висновки... Таким чином, сьогодні в ситуації активного пошуку нових підходів до організації навчального процесу у вищій педагогічній школі, виявлення педагогічних умов формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання є нагальною потребою. Ми вважаємо, що лише за умови особистісної спрямованості навчального процесу можливо підготувати творчу, гармонійно розвинену особистість, здатну плідно працювати у сучасній школі та виховувати нову генерацію, спроможну адаптуватися у сучасному світі. Подальший напрямок дослідження полягає в експериментальній перевірці комплексу умов, за наявності яких формується готовність майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Література

1. Барак О.Л. Соотношение репродуктивных и творческих компонентов учебно-воспитательной деятельности при формировании специалистов в высшей школе. – Автореф. дис. канд. ... пед. наук. – М., 1985. – 24с.
2. Л.І.Варнавська Педагогічні умови формування готовності студентів музично-педагогічного факультету до використання комп'ютерних технологій / Педагогіка вищої та середньої школи: Збірник наукових праць / гол. ред. Буряк В.К. – Кривий Ріг: КДПУ, 2008. – Вип. 20. – С.101-107.
3. Вербицкий А.А. Игровые формы контекстного обучения. – М.: Знание, 1983. – 95с.
4. Головаха Е.И., Панина Н.В. Психология человеческого взаимоотношения. – К.: Политиздат Украины, 1989. – 189с.
5. Григоренко Л.В. Формирование готовности студентов педвуза к профессиональной деятельности в процессе самостоятельной работы: Автореф. дис. ...канд. пед. наук. – Харьков, 1991. – 18с.

6. Гришкова Р.О. Педагогічні умови реалізації особистісно орієнтованого навчання іноземної мови студентів нефілологічних спеціальностей вищих закладів освіти: Автореферат дис. ...канд. пед. наук. – К., 2000. – 20с.
7. Зимняя И.Я. Личностно-деятельностный подход к обучению иностранному языку взрослых в интенсивном курсе // Труды МГПИЯ им. М.Тореза. – М., 1988. – Вып. 280. – С.4-15.
8. Кондрашова Л.В. Імітаційно-ігровий підхід як основа підготовки майбутніх педагогів до творчої діяльності // Педагогіка вищої та середньої школи: Збірник наукових праць / гол. редактор – доктор педагогічних наук, професор Буряк В.К. – Кривий Ріг: КДПУ, 2001. – Вип.3. – С.3-8.
9. Кондрашова Л.В. Формирование творческой деятельности будущего учителя // Збірник наукових праць. Педагогічні науки. – Херсон, 2000. – С.8-14.
10. Морозов В.В. Формування готовності студентів педагогічних закладів до діалогічного навчання: Дис. ... на здобуття наукового ступеня канд. пед. наук по спеціальності – 13.00.04 – Теорія і методика професійної освіти. – Кривий Ріг: КДПУ, 2000. – 196с.
11. Національна доктрина розвитку освіти в Україні у XXI столітті // Освіта України. – 2002. – № 33. – 23 квітня.

Анотація

У статті розглядається проблема особистісної спрямованості навчального процесу вищої школи як педагогічної умови формування готовності майбутніх учителів іноземної мови до особистісно-орієнтованого навчання старшокласників.

Аннотация

В статье рассматривается проблема личностной направленности учебного процесса высшей школы как педагогического условия формирования готовности будущих учителей иностранного языка к личностно-ориентированному обучению старшеклассников.

Подано до редакції 16.10.2008 р.

Рекомендовано до друку канд. пед. наук Зоренко І.С.

□ 2008

Грабовий А.К.

НАВЧАЛЬНИЙ ХІМІЧНИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОСТІ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ХІМІЇ

Постановка проблеми у загальному вигляді... Інтеграція України до світового співтовариства ставить нові вимоги до формування й розвитку особистості, що є необхідною умовою досягнення успіху на цьому шляху. Сьогодення вимагає перебудови, що стосується не лише методів і форм роботи, але й самого змісту викладання у сучасному вищому навчальному закладі: принципів, підходів до навчання та пізнання дійсності. Майбутні вчителі хімії повинні бути підготовлені до професійної діяльності в конкурентному середовищі, в якому кожна ситуація вимагає творчого підходу.

Це, на наш погляд, актуалізує потребу в наукових дослідженнях підготовки вчителів до майбутньої професійно-педагогічної діяльності. У цьому контексті особливої значущості набувають наукові пошуки, предметом яких є формування і розвиток педагогічної творчості майбутніх вчителів хімії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми...

Питання загально-педагогічної підготовки майбутніх учителів розглядаються в працях О.О.Абдулліної, Ю.К.Бабанського, І.А.Зязюна, Н.В.Кузьміної, О.Г.Мороза, В.О.Сластьоніна, З.І.Слепкань та ін. Вони наголошують на тому, що особливого значення в підготовці майбутніх учителів у сучасних умовах набуває поєднання фундаментальної освіти, глибокого засвоєння наукових засад професійної діяльності з формуванням практичних вмінь та навичок.

Психолого-педагогічні аспекти творчого процесу розглядаються в працях І.Я.Лернера, Я.А.Пономарьова та ін.

Проблема педагогічної творчості учителя знайшла відображення в працях В.І.Загвязинського, М.М.Поташника, С.О.Сисоевої та ін.

На формування педагогічної творчості учителя в українській педагогіці велику увагу звертає професор С.О.Сисоева. Вона розробила теоретичні і методичні основи підготовки вчителя до формування творчої особистості учня, розкрила сутність та принципи педагогічної творчості вчителя.

С.О.Сисоева підготувала навчальний посібник для студентів вищих педагогічних навчальних закладів "Основи педагогічної творчості вчителя", який спрямований на научіння студентів розвивати творчі якості учнів. Однак, даний курс, по-перше, не розрахований на використання специфічних для конкретного предмету засобів і прийомів творчого розвитку, і, по-друге, спрямований не на розвиток творчості самих майбутніх вчителів.

Існуюча джерельна база з проблеми формування творчості майбутнього вчителя хімії в процесі професійно-методичної підготовки засвідчує, що окремі аспекти цієї проблеми були предметом дослідження вчених О.В.Білоус, Л.В.Борщевич, Т.М.Деркач, Т.С.Івахи, О.К.Рожко, П.В.Самойленка, Ю.В.Самусенка, Н.І.Шиян та ін. Дослідники вивчали роль спецкурсів, самостійної роботи, інформаційних, педагогічних технологій, навчально-дослідницької